

- 3) Czy art. 7 dyrektywy 2000/78/WE zezwala na ustanowienie szczególnej uprzedniej ochrony przed wypowiedzeniem wyłącznie w wypadku osób niepełnosprawnych zatrudnionych w ramach stosunku pracy, lecz nie w wypadku urzędników państwowych o takiej samej niepełnosprawności?
- 4) Czy w razie udzielenia odpowiedzi przeczących na pytania pierwsze i trzecie należy zastosować określoną przez krajowego prawodawcę szczególną uprzednią ochronę przed wypowiedzeniem przewidzianą dla osób niepełnosprawnych zatrudnionych w ramach stosunku pracy także w odniesieniu do urzędników państwowych o takiej samej niepełnosprawności, aby w ustalonych w niniejszej sprawie okolicznościach faktycznych i prawnych zapewnić zgodność z przepisami prawa międzynarodowego i prawa Unii?

⁽¹⁾ Dz.U. L 303, s. 16.

Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 12 maja 2015 r. w sprawie T-202/10 RENV Stichting Woonpunt i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 29 lipca 2015 r. przez Stichting Woonpunt

(Sprawa C-414/15 P)

(2015/C 337/10)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Stichting Woonlinie, Stichting Allee Wonen, Woningstichting Volksbelang, Stichting WoonInvest, Stichting Woonstede (przedstawiciele: adwokat P. Glazener i prof. L. Hancher)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Belgii, Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie w całości lub w części postanowienia Sądu (siódma izba) z dnia 12 maja 2015 r. w sprawie T-202/10 RENV odpowiednio do podniesionych zarzutów odwoławczych;
- Skierowanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania zgodnie ze stanowiskiem Trybunału;
- Obciążenie Komisji kosztami powstałymi w wyniku niniejszego postępowania i postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przez Sąd prawa Unii, niewłaściwej oceny istotnych okoliczności faktycznych i niewystarczającego uzasadnienia postanowienia poprzez rozstrzygnięcie, że skarga skierowana jest w rzeczywistości na pismo na podstawie art. 17 i że kontrola sądowa nie może tego obejmować. Swoim orzeczeniem Sąd pomija, że zgodnie z art. 108 ust. 1 TFUE skutki prawne postanowienia muszą być uzasadnione tym, że wcześniejsza sytuacja była niezgodna z traktatem. Sąd dokonuje błędnej wykładni wyroku TF1, wywodząc z niego, że sprawowana przezeń kontrola zaskarżonego postanowienia musi się ograniczać do kwestii tego, czy Komisja właściwie oceniła zgodność istniejącego systemu pomocy zmienionej odpowiednio do zobowiązań podjętych przez Niderlandy.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez Sąd prawa Unii, niewłaściwej oceny istotnych okoliczności faktycznych i niewystarczającego uzasadnienia postanowienia poprzez rozstrzygnięcie, że środki celowe zaproponowane przez Komisję nie podlegają jego kontroli, gdyż stanowią one jedynie propozycje, a dopiero ich przyjęcie przez władze niderlandzkie nadaje im charakter wiążący.

**Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 12 maja 2015 r. w sprawie T-203/
10 RENV Stichting Woonpunt i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 29 lipca 2015 r. przez
Stichting Woonpunt**

(Sprawa C-415/15 P)

(2015/C 337/11)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Stichting Woonpunt, Stichting Havensteder, dawniej Stichting Com.wonen, Woningstichting Haag Wonen, Stichting Woonbedrijf SWS.Hhvl (przedstawiciele: adwokat P. Glazener i prof. L. Hancher)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Belgii, Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed, Nederland (IVBN)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie w całości lub w części postanowienia Sądu (siódma izba) z dnia 12 maja 2015 r. w sprawie T-203/10 RENV odpowiednio do podniesionych zarzutów odwoławczych;
- Skierowanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania zgodnie ze stanowiskiem Trybunału;
- Obciążenie Komisji kosztami powstałymi w wyniku niniejszego postępowania i postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przez Sąd prawa Unii, niewłaściwej oceny istotnych okoliczności faktycznych i niewystarczającego uzasadnienia postanowienia poprzez rozstrzygnięcie, że skarga skierowana jest w rzeczywistości na pismo na podstawie art. 17 i że kontrola sądowa nie może tego obejmować. Swoim orzeczeniem Sąd pomija, że zgodnie z art. 108 ust. 1 TFUE skutki prawne postanowienia muszą być uzasadnione tym, że wcześniejsza sytuacja była niezgodna z traktatem. Sąd dokonuje błędnej wykładni wyroku TF1, wywodząc z niego, że sprawowana przezeń kontrola zaskarżonego postanowienia musi się ograniczać do kwestii tego, czy Komisja właściwie oceniła zgodność istniejącego systemu pomocy zmienionego odpowiednio do zobowiązań podjętych przez Niderlandy.